

връзка между българите и империята на султана. Същевременно тя им възлагала и друга задача: защита на държавата от външни и вътрешни врагове. По-горе споменавам, че първия казашки полк се създал в навечерието на кримската война за борба с Русия. Когато Наполеон III посетил Цариград и видел обучението на един ескадрон казаци, всички на бели коне, казал на султана: „Ако да бяхте имали, Ваше Величество, педесет хиляди казаци, като тия, които видех днес, Вие бихте могли да наложите своята воля на съседите си“. Казаците изпълнявали военна служба — гарнизон и преследване разбойници — и във вътрешността на империята. Високата порта, най-сетне, ги използвала и за борба с българските революционери и хайдути, когато последните застрашили мира на европейска Турция.

Понеже турската власт не могла да гарантира неприкосновеността на живота и имота на султановите поданици в провинциите, казаците умело изпълнявали тая нейна задача. В това отношение турското правителство много ги ценило. Те, действително, били ефикасно средство за борба с едно вековно социално зло на полуострова, разбойничеството. Затова се прочули като страшилище за разбойниците. След кримската война султана заповедал на Саджк паша да организира от християнското население един полк драгуни, подир което бил изпратен да преследва разбойниците в Тесалия, на гръцката граница, Косово поле, Скопие и Битоля. Високата Порта толкова била доволна от славянската войска, щото в 1862 год. я съединила със султановата гвардия, а полководецът ѝ произвела ферик*) и го наградила с II степен меджидие. Нейната благодарност към българите се изразила в това, че четири подофицери влезли във състава на султановата военна свита.

При такова положение казаците били заварени в Тесалия от полската революция в 1863 год. Много поляци от казашките полкове заминали за Полша, но Саджк паша, убеден, че и тая революция ще свърши безуспешно, останал пак на служба в Турция. Войската му не се разстроила, защото главно българи съставлявали нейната основа, а те не последвали поляците.

През пролетта на 1866 год. казаците били изпратени гарнизон в един от ией-развитите търговски и индустриални градове на Стара-планина, Сливен. Султанът и неговото правителство, може би, не по слепия случай на съдбата им възложили тая задача. Макар и догатка, това предположение

*) Генералса степен в турската армия, която отговаря на генерал-лейтенант. Над него стои лива — пълн генерал.